

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

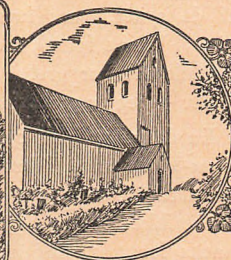
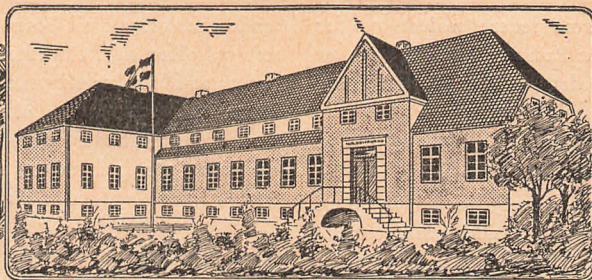
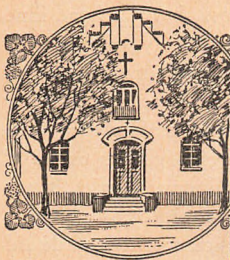
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FRA NR. NISSUM HØJSKOLE

Juli 1952

„Bed og arbejde.“

44. årgang nr. 7

Understøttelser

Vi har fået undervisningsministeriets cirkulære om statsunderstøttelse for vinterskolen 1952—53. Der meddeles, at der kan opnås følgende:

- 70 pct. — 735 kr.
- 60 pct. — 630 kr.
- 50 pct. — 525 kr.
- 40 pct. — 420 kr.
- 30 pct. — 315 kr.
- 20 pct. — 210 kr.

De fleste får 50 pct., altså 525 kr. De forskellige satser beregnes efter forældrenes indtægt og formue — ikke efter elevens egen indtægt og formue, men har pågældende elev søskende under 16 år, kommer man op på en højere procent. For at opnå understøttelse til højskole skal eleven være fyldt 18 år inden kursus' afslutning.

Anbefal unge mænd at gøre brug af disse gode muligheder, så alle vore højskoler kan blive fyldt til vinter.

**Vi sender gerne vort
program til alle
interesserede.**

Gud giver vækst

Det hænder, at det er en eller anden i sig selv intetsigende eller lidet sigende sætning i en artike eller tale, der hager sig fast hos en og tvinger en til at beskæftige sig med et problem eller fremkalder en tankerække, der i hvert fald er af betydning for en selv.

Sådan skete det for mig, da jeg for nogen tid siden sad og læste missionær Daniel Bitschs brev i vort blad: „Det er regntid“ — stod der.

Herved tænkte D. B. på det for dem derude forunderlige, at regnen nu strømmede ned over marker, der bogstavelig talt havde tørstet efter væde i årevis, og vi andre forstod i hvert fald lidt af, hvilken glæde den regn fremkaldte i det tørkehærgede lands befolkning. Men D. B. berørte også lidt af de vanskeligheder, som denne livgivende regn skabte for fattige i elendige boliger.

Ja, og så gled mine tanker altså ind på det åndelige. Jeg tænkte: Mon det er regntid på vore missionsmarker i mere end een forstand.

Det er en gammel kendt pædagogisk regel, at børn trænger til meget solskin, lidt storm og en del regn.

Mon ikke det har sig med Guds rige og hans børn på jord på samme vis?

Når en mand i halvtreds års alderen i dag sidder og ser tilbage på sit livs omskiftelser, synes han vist ofte, at netop hans ungdomstid faldt i en solskinsperiode, hvad det åndelige liv angår. Sådan

står det i hvert fald for undertegnede! (Mon noget lign. gælder alle generationer af halvtredsårige?).

Vi, der nu er på de 50—60, oplevede i vor ungdom at gå ind i fortsættelsen af de store vækkelsesoplevelser og arbejder. Mange af os blev grebet af de syner, vore kristne ledere malede os for øje, vi kunne forstå, når Paulus talte om: Ikke, at jeg allerede har grebet det — men jeg iler imod målet — jeg er grebet af Kristus!

En del af os blev også grebet af den store missions-kongstanke: Verden for Kristus i dette århundrede! Der var meget, som tydede på, at denne tanke ikke var en utopi. — Jeg sidder med en lille notits for mig. Engang for snart mange år siden rev jeg den ud af et dagblads spalter. Den bærer overskriften: „Verdenserobring,“ og den meddeler kort: Missionærernes antal på de forskellige missionsmarker var for 100 år siden omkring 200; nu er der over 30.000, og hertil kommer ca. 100.000 indfødte missionsarbejdere.

Der var perspektiv, der var syner i en sådan notits. Især når man i tilknytning dertil vidste, at på denne tid byggedes den ene kirke, den ene skole, det ene hospital efter det andet, ikke alene på vore danske missionsmarker, men på mangfoldige andre.

Mon nogen, som så disse syner har fortrudt, at han blev grebet af Kristus derved? — Jeg ikke! Det gav noget at leve på og at leve for.

Men vi har oplevet, at der kom stormvejrstider også over vore missionsmarker. For nogle år siden fortalte den kendte kinamissionær Johs. Rasmusen, den stillfærdige mand med de store perspektiver i sit livs indsats, at missionærerne i Kina et år ved deres julesamvær særligt sang og var grebet; ja, naturligvis af julebudskabet først og fremmest, men så ellers i det mere „frie samvær“ af sangen: Det haver så nyligen regnet. Linierne: „Det har regnet, men regnen gav grøde, det har stormet, men stormen gjorde stærk,“ — rummede så meget af det svundne års oplevelser for dem.

Siden da har stormen i endnu højere grad hærget den kinesiske missionsmark. Vi ved om missionsstationer, der er forladt af fordrevne missionærer. De og vi sørger over denne udvikling. Til tider var vi ved at blive forsagte i vore sjæle derover. Tiden vil vise, om „stormen gjorde stærk,“ eller den rev op med rode.

Men jeg har lyst at minde om, at alle tiders lysende eksempel på missionær-nidkærhed, Paulus, også til tider blev fordrevet fra en by eller et land,

det hændte endog, at han lod sig hejse over bymuren i en kurv, fordi han mente, det var bedst, han kom bort. Siden hen søgte han at genoprette og bevare kontakten med de tilbageblevne menigheder.

Det har glædet os, at DMS har vist det mod at sende missionærer til Formosa, hvor kristne kinesere opholder sig i tusindtal som flygtninge. — Vi venter at få ny kontakt med gamle menighedsmedlemmer. Det glæder os alle, at vore missionærer, trods vanskeligheder, fremdeles trofast står på de ensomme poster i Indien, og vi glæder os nu til også at høre vor egen missionær, Daniel Bitsch, fortælle om arbejdet dér under sin orlov.

Det har stormet over missionsmarkerne i de sidste åringer, men der er både missionsmarker, der holdes, og nye, der opdyrkes. Tænk på Afrika og Arabien!

Det er stormfulde tider for Guds rige, men lad os bede om, at stormen må „blæse regn sammen“ til ny frugtbarhed, også på vore missionsmarker. Lad os huske på, at der kræves af tjenerne, at de er tro, også når det er ubehageligt at tjene, og så sidder vi måske og tænker på Paulus' ord i 1. Kor. 3, 5-7: — „Enhver tjente, som Herren gav ham; jeg plantede, Apollos vandede, men Gud gav væksten, så kommer det hverken an på den, der planter, eller på den, der vander, men på Gud, der giver vækst,“ mens vi melder os til ny eller fortsat tjeneste i Guds store vingård.

Og ser det end for tiden vanskeligt og småt ud, nynner vi med barnlig tro og tillid: Bladet i skoven sig vender — lettere dog — end for veløvede hænder — bladet i bog. — Bladet i verden sig vender — som lykkespil — under usynlige hænder — som Gud det vil. (Grundtvig).

Hjertelig hilsen.

Dagmar og Laurits Kaag.

Hjemme fra SKOLEN

Selv om gentagelse svækker interessen, så synes jeg, at vi i år har haft vor skønneste elevfest og vor skønneste udflugt.

Udflugten bliver nok refereret i næste nummer af bladet, og elevfestens forløb er jo velkendt af mange; men jeg kan kort nævne enkelte ting. Vi var ikke flere søndag aften, end vi før har været; men vi var usædvanlig mange lørdag aften, og om mandagen var der også en del flere end sædvanligt.

Vi savnede mange, men vi fik gode hilsener fra

Der løber en vold histnede...

For første gang er jeg forhindret i at være med på skolens tur til Sønderjylland. Der er mangt og meget at ordne hjemme; men gang på gang løber tankerne på langfart: Nu må de være der — nu der! Hvordan mon de oplever det? Gid det må lykkes for dem rigtig at fornemme den særegne stemning, der hviler over de mange historiske mindesteder.

Ja, stærkt og myndigt taler vort folks historie til os på disse dyrebare steder. I tankerne mindes jeg mine tidligere besøg. Det er ikke blevet gammelt for mig — tværtimod! Jeg længes tilbage. For hver gang har jeg følt, at Jeppe Aakjær har ret, når han synger:

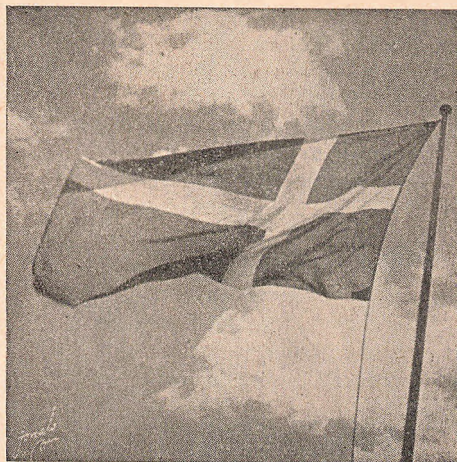
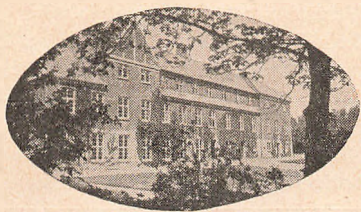
Kaag, frk. Olsen og „Mikkel.“ Vore taler var noget kortere end sædvanligt, da vi skulle have plads på programmet til organist Lund og frue fra Randers. — Alt forløb på bedste måde og forholdsvis let; men hvor var vi alligevel trætte bagefter, så det var ligefrem rart at tage fat på hverdagen igen.

Alle, der glædede os med en hilsen, bedes modtage vor hjerteligste genhilsen og tak, og fra os alle på skolen skal jeg bringe en stor og glad tak til enhver, der glædede os med deres nærværelse.

Der var også mange, der bad om at få et program med hjem, og dem takker vi vist allermest.

Lærer Lindskovs svigerfar døde torsdag den 10. juli, og familien er samlet i Odense til begravelsen, så vi andre tager et lille ekstra nap herhjemme.

Indtil videre tegner vinterskolen bedre end sædvanligt; men endnu er det for tidligt at spå noget om vinterskolen. Alt afhænger af, om indmeldelser bliver ved at komme.

Som dybest brønd gi'r altid klare vand,
og lifligst drik fra dunkle væld udrinder,
så styrkes slægtens marv hos barn og mand
ved folkets arv af dybe, stærke minder.

Jeg ved, det kan knibe at følge rigtig med i så mange oplevelser i løbet af tre dage, men gid eleverne alligevel må mærke lidt af historiens pust. Så ved jeg, det vil dukke op senere, og stemningen vil kalde på viljen. Sådan har jeg selv haft det, og for hvert besøg er Holger Danskes kald blevet stærkere.

Der er kun så lidt at se i grøften ved Hørbylunde bakker, et simpelt træ Kors omgivet af blomster; men stille og myndigt taler mindet om Kaj Munk, der betød så meget for os i vort folks sidste store prøvelse.

Der er meget mere at betragte ved Skamling og Dybbøl. For den nysgerrige turist er det måske kun nogle sten i naturskønne omgivelser; men for det følsomme danske sind, der har fattet lidt af historiens rigdom og alvor, for dette sind er Skamling og Dybbøl hellig jord. Hvad var vi, om ikke vore fædre på disse steder havde følt Holger Danskes kald og kæmpet for frihed, sandhed og ret.

For første gang efter krigen har skolen været i Sydslesvig. Tænk, de har besøgt nogle af de danske kirker og skoler, hvor vore landsmænd henter kraft og næring til at leve efter deres bestemmelse: **A t v æ r e d a n s k e!** Tænk, eleverne har været ved det gamle Hedeby, der hvor Ansgar som den første forkyndte evangeliet om Jesus Kristus på dansk jord. Og så har de været ved Dannevirke.

Jeg har fundet Valdemar Rørdams smukke digt frem og vil nu lade ham tale:

Dog står på Kalegats banker
halvt skjult under brømbærranker
endnu den munkestens mur.
Her hvisker Absalons tanker,
her kalder kong Valdemars lur.

Her skimter du Lyrskov hede,
dér Istedskovens hvælv.
Dyrt blod blev udgydt hernede,
og er du bange, så skælv,
thi endnu er tiderne vrede.

Her løfter den vold sin varde,
mørk mod den blege kvæld,
og viser, hvad Dansken svarte,
når fremmede kaldte ham træl:
Eet svar, fra Sven Tveskæg og Skarde
til Læssøe og Schleppegrell.

Det nytter ikke, du nægter
den håndfaste virkelighed
af tusind års danske slægter
med alt, hvad de kæmped' og led.

— — —
Men dødt skønner skabningens mester
det folk, som ej kæmper mer'.
Sløvt skrider dets sidste rester
lig en uskøttet havskrænts ler.

Der løber en vold histnede.
Langt ind over mark og hede
går mindets mægtige spor.
Det varsler os: Er I r e d e?
Eller, elsker I kun — i ord?

Det varsler os! Ja, det gælder endnu. Gid alle eleverne må have mærket det; „thi endnu er tiderne vrede.“

— Det gælder vore landsmænd i Sydslesvig, det gælder os selv, og vi har stadig brug for at sige med Ingemann:

„Stig op af graven, du slægt, som døde,
forkynd dit fald og afmal din brøde!
Advar os fra udslættelsens dom
og vis os, hvorfra din frelse kom.“

H. L. R.

HØJSKOLEPOST

UAFHENTEDE GEVINSTER VED ELEV- FESTENS BORTLODNING

Kompotske: grøn seddel nr. 89 med højskolens stempel. To damelommeløklæder: blå nr. 21. En skjorte: blå nr. 11 med højskolens stempel. Forstykke til sofapude: hvid nr. 39 med højskolens stempel. Bakkeseviet: gul nr. 32.

FORLOVEDE

Frk. Nanna Andersen, Nr. Vium, og hr. Johs. Pedersen 51-52. Til lykke.

Samlede på Skjernegnen i en week-end sender vi en hilsen til forstanderen, lærere og kammeraterne fra vinteren 1940-41 på høj- og efterskolen.

Inge Jensen (46), gift Porup. Peder Porup. Karen og Søren Steffensen. Ulla og Harald O. Pedersen. Anna-Marie og Peder Graakjær Nielsen. Edith W. Jensen og Valdemar Østerby. Kristiane og Hans Kristensen. Kirsten og Arnfred Bitsch.

VANDREMAPPERNES BESØG

18/6 „Budbringeren II“ 41/42.

21/6 „Vintergækken“ 27/28.

24/6 „Budstikken“ 1948.

Adresseforandringer

Sommerhold:

1951 Frk. Ane Margrethe Sørensen, Stationsgade 1, Risskov — Samme, Skovly, Finderup, Herborg station.

1950 Frk. Anna Emilie Iversen, seminariet, Nørre Nisum — Samme, „Toft“, Brejning, pr. Spjald.

Vinterhold:

49/50 Jens E. Thomsen, „Egerisgård“ (evt. Irisgård), pr. Skive — Samme, adr. hr. Skytte-Jensen, „Vennerslund“, Guldborg, Falster.

45/46 Niels Kr. Kristensen, Koldkur, pr. Karup, J. Samme, Gammelstrup, Stoholm, Jylland.

Udgivet af

Nr. Nisum højskoles elev- og venneforening.
Redigeret af forstander A. Kristensen

M. CHRISTENSENS BOGTR. STRUER 547